

[Finansministeren.]

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg selv føler det sådan, at det først og fremmest er på dette område, den politiske side af sagen, at det store er sket, og jeg føler det som et fremskridt, at vi nu er i stand til over en bredere front at være med til at løse de økonomiske problemer. Det, der har været ulykken hidtil, var jo dette, at man ikke her i tinget har kunnet skabe nogen bredere enighed om en løsning af de økonomiske problemer. Der har været krisestemning, hver eneste gang det var nødvendigt for regeringen at fremsætte forslag til sikring af den økonomiske udvikling og til sikring af beskæftigelsen. Jeg håber, at der med det, der er sket, med det forlig, der her er indgået mellem de tre partier, virkelig er skabt en nydannelse, at der med dette forlig virkelig er skabt grundlag for, at det fremover vil være muligt at få et fastere hold på den økonomiske politik.

Jeg sagde, da jeg fremsatte disse afgiftslovsforslag, at det var uden glæde, jeg fremsatte dem, men at fremsættelsen var en nødvendighed, hvis den økonomiske fremgang skulle fortsættes, og hvis vi skulle bevare den fulde beskæftigelse, og det vil jeg også gerne understrege i dag. Det er ikke mange penge, der er tale om. Jeg ved ganske vist, at nogle synes det, og vi har jo også hørt her i dag, bl. a. fra hr. Aksel Larsens side, at det var en arbejderfjendtlig politik, en politik rettet mod lønmodtagerne, der nu blev sat i gang ved disse forslag, og det skulle jo betyde, at det var voldsomme byrder, der blev væltet over på lønmodtagerne. Men jeg deler absolut ikke denne opfattelse. Jeg tror heller ikke, at hr. Aksel Larsen selv har denne opfattelse; dette fremgår vel deraf, at socialistisk folkeparti i betænkningen har givet udtryk for fuld forståelse for nødvendigheden af at løse de økonomiske problemer; man ville bare løse dem på en anden måde, med andre midler, og det kan man jo altid diskutere. Men at sige, at man ved at anvende disse midler fører en lønmodtagerfjendtlig politik, er vel nok en hel del for stærkt. Jeg er da glad for, at også socialistisk folkeparti erkender nødvendigheden af, at der føres en fornuftig økonomisk politik i dette land af hensyn til beskæftigelsen, sådan som det er kommet til

udtryk i betænkningen; men hvorfor så de stærke ord heroppefra? Jeg forstår naturligvis den stemning, der må præge hr. Aksel Larsen i denne sag; men jeg synes, at han går for vidt.

Jeg er glad for i dag at kunne konstatere, at et overvældende flertal af dette folketing i virkeligheden går ind for den økonomiske politik, der er lagt op med afgiftsforslagene. Det gør ikke alene socialdemokratiet, de radikale og venstre, men i princippet altså også socialistisk folkeparti; jeg erkender dog, at man ikke går ind for de foreliggende forslag, Jeg kan da også tage hr. Niels Westerby med i denne forbindelse. Hr. Niels Westerby er ikke glad for de forslag, der foreligger, men han går jo i virkeligheden langt videre i sine krav end det, regeringen her har foreslået.

Jeg kunne da også godt selv ønske, at man i dag var i stand til at få et noget større beløb hjem til en yderligere styrkelse af statens økonomi og dermed også af samfundets økonomi. Her er jeg heller ikke uenig i det, der er sagt af det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Men det er jo et kompromis, der er indgået. Her har alle partier måttet bøje sig, og det har regeringen også måttet gøre. Jeg beklager, at vi ikke kunne komme igennem med den ekstraordinære aktieselskabsskat på de 20 pct., og jeg beklager også, at benzinen gik helt ud; jeg er enig med hr. Holger Eriksen i, at dermed går vel nok noget af den balance tabt, der ellers var i forslagene. Men sådan er det; når man skal tage ansvaret for at få et forlig igennem, få et kompromis igennem, kan man ikke få alt, hvad man vil have.

Jeg mener alligevel at kunne sige med god samvittighed, at de forslag, der her forelægges af de tre partier i fællesskab, det er forslag, som absolut er til lønmodtagernes fordel. Her tænker jeg ikke på, hvilke midler man bruger, selv om jeg ikke er enig med hr. Holger Eriksen i hans stærke angreb mod forbrugsbeskatningen — det har vi jo drøftet før andre steder — men jeg tænker først og fremmest på nødvendigheden af gennem denne økonomiske politik at styrke beskæftigelsen.

Jeg står her med en resolution, vedtaget på Dansk Smede- & Maskinarbejder-Forbunds formands- og kasserermøde den 30.